

Ludbreg vu srcu

Ludbreg moj,
Ti kaj vu srcu mojem stojiš,
Ti kaj nadu mi daš,
Zabiti te i prestati voleti
nemrem nigdar.

V životu donesel si mi sreču,
I zato ljubav moja prema tebi
Zaspati nemre.
Ti si moja najsvetlija tenja,
Moja zbuđena senja.

V noči čujem kak vode šumiju,
Dok mesec za bregom spi.
Sveti kakti luč na zgubljeni stezi.
Kraj ravnice Bednja moja popeva,
Najlepše pesme detinjstva po srcu razleva.

Ludbreg moj,
Dal si mi sebe,
Se krasote tvoje vu srce sam skrila,
V tebi su ostali tragi mojih soza i radosti.

Ljubav

Dok vjutro sončekko zide
I pevci se zbudiju, moja draga
Polek mene potiho se budi.
Oblečena vu ljubav,
milim pogledom me gledi.
Njene su oči najlepše na svetu,
Tople kak sreča,
Plove kak nebo,
Droge kak proletna rožica.
Deni idu i vreme čez prste curi,
a naša ljubav se više nas greje.
Čim se počne večer skupljati,
Moje srce za njo ne prestaje kucati.
Osluhni draga,
Na vetro noč našu ljubav piše,
Dok svetla zvezda kmičnu tenju briše.
Šepni mi, draga, da imaš me rada i
da ljubav ni ti nemreš skriti
kak niti ja od tebe nemrem nigdar otiti.

Ana-Marija Lilek, 4.e

Podravska

Veter zapuše, a sonce pregreje.

Po starom potu pajdaši popevaju popevke.

Idu čez luge i žitno pole,
za brege podravske, srce grude svoje.

Tam de pesme zvoniju, brigah ga ne,
Pri srcu je toplo, tu si su ljudi poznati i

saki je sakome brat.

Tak lepa je jesen na podravskom bregu.

V zoru je rosa na cvete opala,

To moja je ravnica stiha zaspala.

Moral sam vu svet dalki otiti

I se lepe cajte moje mladosti

iza sebe ostaviti.

I denes tam z brega čuje se pesma domača,

Starinska,

Nebo je još navek plavo, sonce žareče,

A srce ljudi toplo.

Život teče fletno, reči letiju,

Dok trepneš već si stari.

Spušča se noč, mesec ide van.

Senje, popevke, grudu zemlje svoje

roke bi zagrliti štele.

Življenje je pri kraju,

A soza teče k mojem podravskom kraju.

Ines Kovač, 4.e

Senjam

Doga je noč, ravnica čkomi,
Sneg je prekril steze i pote,
A ja senjam o tvojimi lepotami.

Losi boja kostaja i
Oči črne kak vuglen
v životu so me preveč došle.
Ti znaš da bi ja se za tebe dal.

Zmislíš se naših noči dok sam te čekal

Na mesečini kraj jezera,
Tam stara je klopica bila,
Ona je naše tajne krila.

Z polja je veter nosil miris pokošenog sena,

kak lepi je bil rascveteni maj.

Zgubili su se tvoji tragi,
Prešla su mnoga leta i zime,
ostal sem sam.

Sedim vu fotelji kraj kamina
Kak i sako večer do ve i senjam
Kak lepa je bila moja medena.

Sara Grgec, 4.e